Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 130 JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 10, 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 10-го ЛИПНЯ 1997 р. Ч. 130 РІК CIV.

Відбулася телефонічна розмова Л. Кучми і Б. Клінтона

Київ. (Р. Р.). — Пресова служба Президента України повідомила про телефонічну розмову між Леонідом Кучмою та Президентом ЗСА Биллом Клінтоном і віцепрезидентом ЗСА Албертом Гором. Розмова відбулася з міста Ізмаїла Одеської области, де Президент України взяв участь у тристоронній зустрічі з президентами Румунії Еміелем Константінеску і Молдови Петру Лучинським.

Б. Клінтон та А. Ґор підтвердили, що ЗСА є стратегічним партнером України і в своїх діях керуватимуться саме цим становищем. Президенти України і ЗСА домовилися про зустріч у Мадриді під час наради керівників країн НАТО 8–9-го липня та обговорили питання організації церемонії підписання хартії Україна—НАТО. Водночас американський Президент повідомив, що 10–11-го липня в Україну прибуде група економічних радників Уряду ЗСА для зустрічі з українськими урядовцями.

А. Ґор зазначив, що з цікавістю й задоволенням ознайомився з промовою Президента Л. Кучми, виголошеною 27-го червня на врочистостях з нагоди першої річниці прийняття Конституції України, і підтримує задекляровані у промові пляни.

На завершення розмови Б. Клінтон і А. Ґор побажали успіхів учасникам тристоронньої зустрічі в Ізмаїлі.

Мінятимуть адміністративну систему

Київ. — Президент Леонід Кучма видав два укази, з допомогою яких сподівається реформувати адміністративну систему і навести лад у тому, як здійснюється економічна реформа, повідомила 8-го липня УНІАР.

Згідно з інформацією пресової служби Президента, указ про створення Державної комісії з проведення в Україні адміністративної реформи має на меті „радикально змінити систему державного управління всіма сферами суспільного життя, перетворити її в один з визначальних чинників економічних та соціяльних реформ".

Основними завданнями нової комісії стануть випрацювання концепції адміністративної реформи, конкретних механізмів і термінів її впровадження. Комісія також готуватиме пропозиції щодо структури органів виконавчої влади з поступовим переходом від галузевого до функціонального принципу побудови міністерств та запровадження дієвої мережі державної контролі, перебудови фінансової системи, запровадження раціонального адміністративно-територіяльного поділу.

Другим президентським указом створено Вищу економічну раду Президента України, завданням якої є випрацювання пропозицій та рішень щодо стратегії і тактики економічної реформи, здійснення моніторінгу, аналізи та прогнози ситуації, координування заходів органів державної влади щодо здійснення ринкових перетворень.

Помер Д. Д. Пищ, секретар 458-го Відділу УНС

Гамілтон, Онт. (П. Тимків). — Тут в четвер, 5-го червня ц. р. помер на 73-му році життя Данило Д. Пищ, залишивши в смутку дружину Олександру, дочку Оксану, внуків Алексу і Матвія, близьку і дальшу родину Канаді, ЗСА і Україні.

Св. п. Д. Д. Пищ

Народився Д. Д. Пищ 31-го березня 1925 року в селі Ласівці, Підгір'я, Богородчанського повіту, де закінчив народну школу і після того вступив до гімназії в Станиславові, яку, на жаль, через війну він не закінчив, а закінчував її на еміґрації в Німеччині.

Вже в дуже молодому віці він бере участь у визвольному русі і хоч за польської і совєтської окупацій його ще не переслідують, то за німецької до його діяльности придивляються і прислухаються та в кінці його арештують і засилають до концентраційного табору в Бухенвальді, де перебуває до закінчення війни.

Після визволення його американською армією Д. Пищ опиняється в таборі Ді-Пі в Коренберґу, де він закінчує гімназію, займається різними видами спорту, а особливо футболом, грає в дружині „Дніпро". Там він знайомиться із Лесею Бондаренко і у 1946 році одружується. В 1949 році він разом із родиною Бондаренків приїжджає на дворічний буряковий контракт до Алберти. По закінченні контракту в 1951 році він перебирається до Гамілтону і деякий час працює шофером. Після отримання праці в авто-

(Закінчення на стор. 3)

АЛЬМАНАХ УНС'98

Редакція „Свободи" приймає матеріяли до Альманаху УНСоюзу на 1998 рік, в якому припадають такі роковини, як 200-ліття появи „Енеїди" Івана Котляревського, 80-ліття проголошення Четвертого Універсалу в Києві, 150-річчя заснування Головної Руської Ради та інші. Статті на ці та інші теми редакція прийматиме до розгляду до 15-го вересня ц. р. — **Ред.**

Російський генерал є проти українських миротворців

Придністров'я, Молдова. — Командувач російськими військами в Придністров'ї генерал-лейтенант Валерій Євневіч заявив, що він „категорично проти" розміщення в регіоні українських миротворчих сил, повідомив 3-го липня „ОМРІ Дейлі Дайджест". Цю заяву він зробив під час переговорів з делеґацією Европейського парляменту, яка відвідала Придністров'я.

Розміщення українських миротворчих сил в регіоні з чисельним українським населенням зумовлює мирна угода між Кишиневом і Тирасполем, підписана в травні в Москві при посередництві Росії та України. Умови перебування в Придністров'ї українського контингенту обговорено на зустрічі минулого місяця Президента України Леоніда Кучми з президентом регіону Ігорем Смірновим.

За словами В. Євневіча, якщо в Придністров'я будуть введені українські війська, російським миротворцям нічого не залишиться там робити. Він додав, що Київ повинен був послати вояків ще в 1992 році і не чекати, поки інші повигортають за нього „жарини з вогню". Як відомо, в результаті кривавого конфлікту, що розгорівся п'ять років тому у зв'язку з бажанням Придністров'я відокремитись, загинули сотні людей.

Відтоді там перебуває п'ятитисячне російське військо, яке президент Росії Боріс Єльцин пообіцяв вивести у разі укладення між Кишиневом і Тирасполем дальших угод.

В. Євневіч заявив, що частину зброї російського контингенту буде продано, а виторгувані гроші спрямовано на економічний розвиток Придністров'я.

Голова делеґації Европейського парляменту Еріка Манн сказала, що Европейська спільнота може взяти участь у пошуках розв'язки конфлікту, спостерігаючи за вивезенням російського озброєння.

Російське телебачення зводить наклеп на українських виробників

Київ (Р. Р.). — Тут 8-го липня газета „Киевские Ведомости" повідомила, що Яків Айзенберг, генеральний конструктор виробничого об'єднання „Хартрон", яке виготовляє обладнання для космічних кораблів, має намір вимагати через суд відшкодування від Громадського російського телебачення (ГРТ) за наклепницькі заяви, які підривають авторитет підприємства.

Після невдалого стикування космічної станції „Мір" та корабля „Проґрес" Громадське російське телебачення поспішило оголосити, що зудар на російській орбітальній станції стався з вини українських виробників космічного обладнання, встановленого на станції „Мір".

Генеральний конструктор „Хартрону" гостро зареагував на ці звинувачення, назвавши їх наклепом. Він запевняє, що стикувальне обладнання виготовлено не на „Хартроні" і взагалі не в Україні, а в Москві.

Українське підприємство „Хартрон" дійсно є головним виробником систем управління космічної станції „Мір" з модулями „Квант", „Спектр", „Кристал" і „Природа", але ніяких зауважень щодо їх праці не надходило і до згаданої катастрофи ці прилади непричетні.

За словами Я. Айзенберга, у подібних випадках створюється комісія із представників усіх зацікавлених сторін. Однак харків'ян до комісії не включили. Це, на його думку, також свідчить, що вироби „Хартрону" до надзвичайної події в космосі не причетні. Отже заяви ГРТ він оцінює як наклеп, спрямований на підрив авторитету „Хартрону", і має намір на законних підставах вимагати відшкодування.

Готують програму невідкладних заходів

Київ (Р. Р.). — Прем'єр-міністер України з питань гуманітарної політики Іван Курас повідомив, що Уряд готує програму невідкладних заходів, спрямованих на виконання завдань, намічених у промові Президента Леоніда Кучми під час відзначення першої річниці Конституції.

Уряд має підготувати і подати на розгляд Верховної Ради проєкти законодавчих актів, а також президентських указів і урядових постанов, які охоплять усі напрями діяльности Кабінету Міністрів. Зокрема, йдеться про підготову проєкту постанови Кабінету Міністрів, якою має бути затверджено перелік державних підприємств, законопроєкту про звільнення експортерів від податків з прибутку на збільшення експорту. Готується програма приспішеного реформування в енергетичній, вугільній, машинобудівній промисловостях та в житловому господарстві.

Основну працю зосереджено на підготові документів, які забезпечать тимчасове звільнення від податків для українських і чужоземних інвесторів та розробляється механізм повернення вивезених за останні роки з України грошей. За словами І. Кураса, це питання дуже складне, оскільки стосується „дуже специфічної і дуже непростої сфери". Президент України, зазначив І. Курас, вже неодноразово висловлювався за доцільність амнестії на ці гроші, якщо їх буде ввезено і вони працюватимуть на економіку держави.

В гуманітарному бльоці Кабінету Міністрів України змін не передбачається, зазначив віцепре'єр усі шість міністерств відповідають своєму призначенню. Можливо лише буде об'єднано деякі гуманітарні комітети та підпорядковано іншим міністерствам, щоб скоротити на 25 відсотків число працівників у бльоці.

НАТО ІДЕ НА СХІД

Мадрид, Еспанія. — В еспанській столиці відбулася зустріч керівників держав та урядів 16 країн-членів Північно-атлантійського оборонного союзу.

Відкриваючи наради, генеральний секретар НАТО Гавієр Соляна ясно дав до зрозуміння, що головною точкою теперішнього засідання є прийняття в організацію нових членів — країн Центральної і Східньої Европи. Він підкреслив, що ця історична зустріч означатиме не тільки кількісне збільшення оборонного союзу, але позитивну зміну „всієї архітектури европейської безпеки".

Однак до самого початку нарад, а може ще й у перші їх години не було повної єдности в тому питанні, які саме країни запрошувати до НАТО. Президент ЗСА Билл Клінтон, активно підтриманий прем'єром Великобританії Тоні Блейром, наполягав, щоб „першу хвилю" становили лише Польща, Мадярщина і Чехія, а більшість інших членів НАТО, передусім Франція, висловилися за те, щоб запросити також Словенію і Румунію.

Остаточне рішення приймалося не більшістю голосів, а консенсусом, а його було досягнуто тільки щодо Польщі, Мадярщини та Чехії. Отже, перемогло наставлення ЗСА, які вносять у бюджет НАТО 28 відсотків фондів, а не Франції, яка виділяє у цей самий бюджет тільки п'ять відсотків.

Спостерігачі годяться в тім, що в Мадриді сталася виїмкова подія — як логічний наступний крок після визволення східньо-европейських країн з-під тоталітарної „опіки" Москви. Принаймні три держави відтепер вже не будуть зі страхом оглядатися на Росію, де швидко відроджуються імперські тенденції і де у зв'язку з цим панує непередбачна політична ситуація.

Тому, що до НАТО гор-

(Закінчення на стор. 3)

Знищити пасажирський літак наказав Хомейні

Гамбург, Німеччина. — Німецький тижневик „Шпіґель" повідомив, що бюро федерального відділу кримінальної поліції разом з франкфуртською поліцією вивчає матеріяли про причетність іранського аятолли Хомейні до знищення американського пасажирського літака над Шотляндією у грудні 1988 року, коли загинуло 259 невинних осіб.

„Шпіґель" пише, що нові свідчення про цю трагічну подію надійшли до німецьких правоохоронних органів від Абулгассема Месбахі, одного з колишніх керівників іранської розвідки, який тепер перебуває у Німеччині. Він стверджує, що духовний вождь іранців Хомейні особисто дав наказ знищити американський літак, щоб помститися за іранський літак, помилково збитий американською ракетою в Ормузькій протоці в червні 1988 року. Щоб виконати це завдання, іранські керівники тісно співділяли з урядом Лібії, а також з відомим мусулманським терористом Абу Нідалем. Представник летунської компанії „Іран Ейр" у Франкфурті допоміг пронести крізь охорону деталі вибухового пристрою, а повністю його склали в Лондоні, де з іншим багажем він потрапив в американський „Боїнґ".

У 1991 році американські слідчі звинуватили в причетності до злочину двох агентів лібійської спецслужби. Керівник Лібії Муаммар Каддафі відмовився видати звинувачених американському чи англійському правосуддю, а за це Лібію було покарано міжнародними економічними санкціями. В 1992 році Палестинська визвольна організація першою заявила, що Іран безпосередньо причетний до знищення американського літака, однак офіційні представники західніх країн не повірили палестинцям.

В Україні
(З інформацій УНІАР)

НАРОДНИЙ РУХ ІМ. Б. ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

ДОНЕЦЬКЕ. — Таку назву має обласна громадська організація, створена в Донецькому з участю представників вісьмох міст. Очолив організацію представник Ліберальної Партії України Володимир Колесников. За його словами, Рух ім. Б. Хмельницького боротиметься за об'єднання народів України, Росії та Білорусі.

ТОВАР ШУКАЄ ПОКУПЦЯ

ЖИТОМИР. — Тут в місті та області відкрито понад 40 крамниць для продажу товарів місцевого виробництва. Крамниці „Товари Житомирщини" покликані сприяти продажеві продукції житомирських підприємств. Оскільки товари накопичилися на складах, то працівники підприємств не мають прибутку і втрачає також обласний бюджет. Наприклад, в акціонерному товаристві „Льонотекс" на складі залежалося понад мільйон квадратних метрів лляних тканин, а на підприємстві „Україна" зберігається понад два мільйони панчіх та шкарпеток. Крамниці „Товари Житомирщини", за домовленням з керівництвом, частину товарів видаватимуть в рахунок затриманих пенсій чи заробітків.

ПОСАДНИКИ ОБ'ЄДНУЮТЬ ЗУСИЛЛЯ

ОДЕСА. — Посадники міст Одеської области створили власну асоціяцію. Її мета — спільно розвивати і захищати засади місцевого самоврядування. На спільному засіданні вирішено виробити єдину політику формування місцевих бюджетів, створити своєрідну касу взаємодопомоги, систематично обмінюватися досвідом практичної роботи щодо поборення соціяльно-економічних негараздів. Головою асоціяції обрано посадника міста Іллічівське Валерія Хмельнюка.

КЕРІВНИКИ ХДПУ ПОЧАЛИ ГОЛОДІВКУ

КИЇВ. — 7-го липня два лідери Християнсько-Демократичної Партії України розпочали голодівку, домагаючись прийняття закону про уповноваженого Верховної Ради з прав людини. Заступник голови ХДПУ і депутат Сергій Кириченко заявив, що голодуватиме, не виходячи з приміщення Верховної Ради, а голова партії Віталій Журавський зобов'язався нічого не їсти, не покидаючи місця своєї праці. С. Кириченко, член Комітету з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією, нарікає на неефективну працю депутатів, які від 1995 року зволікають з прийняттям закону, що має захищати конституційні права громадян. За словами депутата, такий закон уже ухвалено в Росії та Узбекістані. Будучи автором законопроєкту, С. Кириченко сказав, що використав всі леґальні способи впливу на парлямент і вдався до „єдиного останнього заходу" — голодівки. За депутатом слідкуватимуть лікарі, подаючи щоденний бюлетень про стан його здоров'я.

ОБГОВОРЕНО СПІВПРАЦЮ У КОНВЕРСІЇ

КИЇВ. — 6-го липня Президент України Леонід Кучма зустрівся з президентом асоціяції „Франсконверсія" Еміелем Блянком та іншими представниками фірми і обговорив шляхи зміцнення співпраці у конверсії та зменшення її неґативних наслідків. Обидві сторони висловили також намір взаємодіяти в модернізації французьких танків, спільному виробництві ґелікоптерів та радіоелектронічного обладнання. Позитивним прикладом співпраці названо українсько-французьке співробітництво в галузі стандартизації українського транспортного літака Ан-70 відповідно до існуючих европейських норм.

СТВОРЕНО АСОЦІЯЦІЮ САМОВРЯДУВАННЯ

УЖГОРОД. — 126 голів сільських рад, мерів міст Закарпаття утворили Закарпатську реґіональну асоціяцію самоврядування. До новоствореного об'єднання увійшли представники мадярської меншини, які у такий спосіб хочуть об'єднати реґіони з компактним проживанням мадярів. Робоча група має випрацювати статут асоціяції самоврядування, на основі якого Міністерство Юстиції розглядатиме питання реєстрації об'єднання.

НІМЕЦЬКІ ГРОШІ ДОПОМАГАЮТЬ УКРАЇНСЬКИМ ПІДПРИЄМЦЯМ

КИЇВ. — За три місяці діяльности Німецько-українського кредитового фонду (НУКФ), покликаного сприяти малому і середньому бизнесові України, понад 20 малих підприємств отримали кредити загальною сумою в майже один мільйон німецьких марок. Це було стверджено 7-го липня на зустрічі в приміщенні Національного Банку України голови НБУ Віктора Ющенка з членом Ради директорів німецької Кредитової установи для відбудови Франком. Загальний обсяг фонду, який є складовою частиною програми „Трансформ", становить 10 млн. марок. Гроші ці безповоротно виділила Німеччина Україні для сприяння розвитку підприємництва. Надання кредитів здійснюється через комерційні банки України за ринковими критеріями — позичальники і банки повинні повертати кредити у НУКФ з процентами.

У СВІТІ

У НЕДІЛЮ, 6-ГО ЛИПНЯ, у городі головної жидівської синагоги в Будапешті зібрались сотні осіб на урочисте відкриття меморіяльного парку ім. Рауля Валленберґа, шведського дипломата, котрий врятував життя тисячам мадярських жидів під час німецької окупації. Він весною 1944 року, видаючи шведські пашпорти приблизно 20,000 жидам, врятував їх від вивозу та правдоподібної смерти. Р. Валленберґ у січні 1945 року був ув'язнений совєтами та оскаржений у шпигунстві на користь ЗСА. Російські офіційні чинники твердять, що він помер в одному із сибірських таборів примусової праці ще у 1947 році. Одначе колишні совєтські в'язні кажуть, що бачили його живим ще у 1980-их роках. Шведські дипломати вже від кількох років ведуть розмови з урядом Росії в справі документів про Р. Валленберґа, але без успіхів.

В АМЕРИЦІ

У ПОНЕДІЛОК, 7-ГО ЛИПНЯ, група експертів американської повітряної фльоти полетіла на місце розбитого ще у квітні реактивного військового літака. Тільки тепер, як вже стопився сніг на шпилах Скилистих гір зможуть знайти відшукати рештки розбитого літака та прилади, з яких сподіваються дізнати причину розбиття літака та загибелі його летуна. З формації звичайних щоденних вправ 2-го квітня раптово відлучився реактивний воєнний літак типу А-10 з пілотом капітаном летунства Крейґом Баттоном і пропав безслідно. Вісімнадцять днів пізніше знайдено залишки розбитого літака на узбережі одної із гір, але через погоду не можна було зробити точних дослідів. Тепер завданням згаданої групи є не тільки відшукати рештки та можливі причини цього нещастя, але також дізнатись про долю бомб, які були на тому літаку.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486.
UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Проти „Великої вісімки" — антивісімка

Чи людство дійде колись до такого стану, що зможе жити спокійно, без збройних і політичних протистоянь, без ворожнечі і конфліктів? Мабуть, ясне небо над світом завжди буде тільки недосяжним ідеалом, рожевою мрією, бо коли починає ледве розвиднюватися в одному місці, як вже насуваються хмари в другому.

Ще не встиг Захід натішитися з фундаментальної поразки комунізму, з демократизації Росії, колишньої тюрми народів, і її офіційного прилучення до „Великої сімки", як негайно постав новий центр сили і впливу. За тиждень до „успішної", з точки зору західніх експертів, зустрічі в Денвері, відбулася у Стамбулі, турецькій столиці, не менш успішна нарада представників провідних мусулманських країн: Туреччини, Ірану, Пакістану, Маляйзії, Банґлядеш, Індонезії, Єгипту і Нігерії. В результаті маємо „Ісламську вісімку". Як і для чого вона виникла?

Нову організацію заініціювала Туреччина. Відкриваючи стамбульську зустріч, тодішній турецький прем'єр Арбакан назвав той день „днем заснування нового світу", „поворотною точкою в історії людства". І цілком може статися, що така висока оцінка зовсім не була пересадою. Ісламський світ — це величезний реґіон від заходу Африки до Тихого океану, в ньому замешкує п'ята частина людства, до того ж цей реґіон багатющий енерґоресурсами.

Дотепер політичні лідери мусулманства вже не один раз шукали способу об'єднатися. Спочатку постала реґіональна Ліґа арабських держав, відтак — ґльобальна Організація ісламської конференції, але практично вони нічого в геополітичному довкіллі не змінювали. Могло здатися, що мусулмани, сильно поділені в сенсі конфесій, а також у сенсі неподібних між собою державних устроїв — тут і монархія, і теократія, і автократія, і військові режими, і парляментарні республіки — ніколи не спроможуться на дійсну консолідацію. Проте настали інші часи.Виглядає, що іслям досить вчасно, якщо взагалі не першим, зареаґував на головний факт сучасности — на втрачену нашим світом, у зв'язку з розпадом СССР, політично-ідеологічну двополюсність. Наріжним каменем „Ісламської вісімки" є якраз релігійно-політично-економічне об'єднання світового мусулманства.

Вже у близькій перспективі цей бльок, за задумом Ербакана, представлятиме 150 країн, тобто цілком охопить мусулманську частину людства, включаючи ісламські країни колишнього СССР. Це та сила, що буде готова не лише до співробітництва з розвинутими державами Заходу, але й до шорсткого змагання з ними. Зрештою, міністер закордонних справ Ірану Велаяті з усією відвертістю зформулював ціль нового бльоку як „ефективну заміну комунізму у протистоянні американському імперіялізмові".

Але чому ініціятором — Туреччина, член НАТО, країна, яка протягом декількох десятиліть старанно підкреслювала свою европейськість? Тому, що, не зважаючи на це, її так і не прийнято до Европейського союзу, та й надалі вона не має шансів на це. От і вирішили радикальні турецькі іслямісти, що краще для їхньої країни бути попереду мусулманства, ніж позаду Европи. Ця ідея додала турецьким ісламістам такого ентузіязму, що вони перемогли в останніх виборах, що уможливило прихід до влади релігійного фундаменталіста Ербакана.

Щоправда, під тиском турецького генералітету Ербаканові довелося зрезиґнувати. Вищі військові чини, а всі вони дістали освіту на Заході, не прийняли проісламського курсу нового уряду і рішуче запротестували проти зруйнування світських основ турецької держави. Одначе „мавр зробив свою справу". „Ісламську вісімку", як потенційну противагу Европейському союзові, створено. Ця обставина ще більшою мірою посилила ісламський чинник всередині Туреччини. Військові ледве чи вже зможуть його невтралізувати. Восени в Туреччині відбудуться нові парляментарні вибори і, скоріше за все, ісламісти переможуть у них ще очевидніше.

Як всередині Туреччини, так і в маштабі всієї міжнародної спільноти іслям стає виразним чинником. Чи є підстави вважати, що це означає щось зле? Ні, не конче. Світ мусить розвиватися, а кращого стимулу для цього, ніж змагання, ще не знайдено. Саморозуміло, „змагаючі мусулмани" спокою нашому світові не додадуть...

Віктор Довгань, 17 р.,
випускник 1-ої Львівської Академічної Гімназії

ПРЕДСТАВЛЯТИ УКРАЇНУ В СВІТІ — ЦЕ ЗНАЧИТЬ...

Quo vadis, Україно? Куди грядеш, нова европейська Атлантидо, що вже, нарешті, піднялася з дна?

Чи, як в добрі скитські та княжі часи, будеш мостом з Азії в Европу?

Чи повернеш собі втрачену славу Київської Русі і знову станеш рівною серед рівних европейських держав? А може, подібно до Данії, що проголосувала проти вступу до Европейської спільноти, будеш шукати свій неповторний шлях у XXI століття?

Чи потрібен тобі буде новий Мойсей, щоб зреклася ти невпевнености на своєму тернистому шляху, нерішучости, що згубили тебе у дотеперішній боротьбі за українську державу?

Майже всі ми — свідки чи безпосередні учасники суспільно-політичних та економічних процесів. Марк Твейн одного разу сказав, що найважче всього в житті здійснити три речі: вийти на гору, що стоїть перед тобою, поцілувати жінку, яка йде від тебе, й повчати людей того, на чому вони розуміються краще, ніж ти сам.

Непроста справа...

Представляти Україну в світі — це дуже непроста справа. Тут потрібно зуміти поєднати любов і віру у Батьківщину з прагматичним розумінням сучасних реалій. Ця тема давня, як світ, і безліч разів обговорювана. Але щоразу вона набирає нового значення, як тільки Україна вертається до життя та самовизначається, і в своїй приналежності до світу шукає опори і стимулів. Починаючи з достарокиєвських часів, наші предки не тільки спілкувалися з багатьма ближчими і дальшими сусідами, торгували, воювали, боронилися, нападали, вчилися і вчили, але й осмислювали ці стосунки.

Неважко помітити просту закономірність: спілкування нашого народу з іншими народами в різних сферах матеріяльного і духового життя було найінтенсивнішим у періоди повної або неповної державности і занепадало в періоди втрати державности. Так само і світ більше знав про Україну і більше до неї адресувався безпосередньо в періоди державности, а в періоди бездержавности вона опинялася на периферії міжнародних контактів і брала в них участь опосередковано. Тоді вона з суб'єкта міжнародних відносин перетворювалася в їхній об'єкт. Через це було багато втрачено як для України, так, зрештою, і для світу.

В обдуманні теми „Представляти Україну в світі — це значить..." нам, мабуть, треба бути тверезими і самокритичними реалістами, а також враховувати сучасні загальнолюдські поняття і критерії, і навіть прагматизм сучасного світу, бо дуже часто ми підходимо до цієї проблеми в мелодраматичному настрої, дуже часто ладні нарікати на весь світ за байдужість до наших бід, дуже часто плачемо і просимо уваги або ж хвалимся тим, що сьогодні для інших не має реальної ваги. Коли ми нагадуємо, що врятували Европу від татаро-монгольської навали, це нікого не зворушує, бо хто тільки її і від кого не рятував: еспанці від маврів, серби від турків, поляки в 1920 році — від большевиків. Світ переповнений версіями про його врятування тими чи іншими народами. Коли ми хочемо розчулити світ нагадуванням про те, що ми найбільше постраждали, — ніхто не розчулюється, бо кожна нація вважає, що саме вона найбільше постраждала. Спитайте вірмен, поляків, жидів, ірляндців, палестинців, та зрештою, кого завгодно. Коли ми говоримо, що в нас дуже багато історичних ворогів, то в кого їх не було, і т. д. Кожен народ може заявити багато претенсій світові. Але світ на те не зважає. Ніхто не повірить нам, що ми найдревніша нація в світі, як люблять наші патріоти сьогодні стверджувати, — та це нікому й непотрібно. Було таке прислів'я: „Москва сльозами не вірить", — але не тільки Москва. Світ не вірить сльозам. Потрібні не сльози, а ідеї і реальні справи. Мова має йти про те, що ми взяли від світу і чого не взяли. Що дали і чого не дали. Чим могли бути і чим стали. Як можемо вижити в світі і сприяти його виживанню.

Головні принципи незалежности

Здобуття Україною незалежности радикальним чином змінило умови її міжнародної діяльности. Саме з цього часу можна говорити про власну, самостійну зовнішню політику України. Головними її принципами було проголошено демократизм, миролюбність, ядерне розброєння, розширення економічного співробітництва. Визнана більш як 140 державами світу, Україна в першій половині 90-их років впевнено заявила про себе. Створивши вперше за багато років власну державу, наш народ впевнено крокує тернистими шяхами утвердження незалежности.

Найближчі західні сусіди України — держави Центральної та Східньої Европи спрямовують своє зусилля на те, щоб вступити до НАТО, а це може призвести до виникнення нового протистояння Заходу і Сходу. Дуже небезпечним є так званий невтралітет та позабльоковість України. Не можна допустити, щоб наша держава перетворилась на буферну зону між Росією та НАТО. Або ще гірше, коли б нас спіткав білоруський чи альбанський варіянт. В Европі потрібно створити таку політичну систему, при якій ні окремі держави, ні окремі організації не були б протиставлені одні одним. Звичайно, у такій структурі має бути й Україна.

Тому зусилля України в найближчому майбутньому необхідно спрямувати на зміцнення своїх позицій у світовому співтоваристві, на розвиток дружніх партнерських відносин із сусідніми державами, розширення торгово-економічних зв'язків з розвиненими країнами й державами третього світу. При цьому особливу увагу потрібно звернути на перехід на новий, більш високий рівень довіри з урахуванням спільних інтересів країн. Зокрема, концепції національної безпеки сусідніх країн не повинні мати ізольований характер, а навпаки, — мають узгоджуватись з урахуванням національних інтересів кожної з них. Необхідність тісної взаємодії з країнами Европи визначаються їх значимістю для гармонійного входження України до світового співтовариства.

Також вирішальною мірою майбутнє України залежатиме від врегулювання стосунків з Росією. Це вписується вагомим компонентом в широку тему „Україна в сучасному світі", тому що з якого погляду не виходити, з якого боку не підходити до становища України і її історичної долі, — все одно виявляється, що вирішальним чином, подобається нам чи не подобається, добре це чи погано, — але доля України завжди була, є і буде пов'язана з Росією, із сусідством цього великого народу. І тут не можна давати волі емоціям, навіть часто абсолютно виправданим в очах українця і в очах іншої людини, яка розуміє долю і біль українців; потрібно ставати над цими емоціями і шукати спокійного, реалістичного розв'язання усіх важливих проблем, які з того виникають.

Живуть серед нас і з нами

На території України живуть представники багатьох сусідніх і несусідніх народів. І співжиття українців з ними — це також один із рівнів нашого перебування у світі людства, а характер цього співжиття має міжнародну вагу і впливає на створення образу України в світі. Україна — не багатонаціональна держава, якою була, скажімо, Югославія, а держава з багатонаціональним складом населення, як більшість сучасних европейських держав. Національно свідома частина українців розуміє і підтримує прагнення людей інших національностей. Завдяки цьому вдалося досягти високого ступеню міжнаціональної консолідації в Україні, і фактично, ідею незалежности України підтримали, крім українців, більшість росіян та представників інших народів.

Від того, як житиметься в Україні людям усіх національностей, як задовільнятимуться їхні національні, культурні, соціяльно-економічні потреби й інтереси, великою мірою залежатиме не лише репутація України у світі, а й її стосунки з іншими державами. І кожен громадянин, хоч би якої національности він був, відчує себе громадянином України, відповідальним за її долю.

Ризиковано робити будь-які висновки із такої побіжної розмови на таку складну і неосяжну тему. Та все ж не уникнути кількох підсумкових штрихів. Отже, як виглядає Україна у світі?

Бувши за своїми ресурсними можливостями (маючи на увазі не лише природні ресурси, а й промисловий та інтелектуальний потенціял) здатною до високого розвитку, вона перебуває сьогодні на рівні середньорозвинених країн, а через деградацію СРСР, у складі якого вона перебувала, скотилося до рівня країн третього світу.

А яке наше місце в одному із наймогутніших і найхарактерніших процесів сучасности — процесі відродження національної культури?

В цьому світовому процесі ми, на мою думку, належимо до тих країн, де поєднуються три чинники: процес деколонізації; тривале збереження ролі домінантної в колишній імперії культури і мови — при дедалі енер-

(Закінчення зі стор. 3)

Оксана Мостович

Діти наші — квіти наші

Я пригортаю кучеряві голівки внучат з якоюсь глибокою тривогою. Обнімаю й тулю до грудей міцно-міцно, до болю. Як дуже хотіла б захистити їх від усього грізного й неминучого. Від судьби. Як жагуче бажала б узяти на себе все лихо й сльози їх призначення, а залишити їм погідні, мирні стежки щастя, стежки сонця.

Але так думали, мабуть, мільйони перед мною і думатимуть мільйони після мене. А доленька химерна косить наші квіти, коли й як захоче. І я бачу їх, як перебігають картками історії десь з глибин сивих віків: чорняві-біляві, синьоокі-карі, розсміяні-заплакані, щасливі-знедолені, Івасі-Марусі, Васильки-Ганусі. А всі любі й рідні діти України, задивлені в неозорі безмежжя надій. Чому оті надії такі зрадливі для них, чому такі безжалісні, чому так гірко вистраждані? Адже ж дітям інших народів не судився аж так камінний шлях вічних тривог, небезпек, болючих втрат, ясирів, каторг, голоду й незбагнених мук чорнобильського лихоліття. Чому, чому саме дітям нашої землі припав так трагічний апокаліпсис історичної долі? Невже ж тому, що чаєчка вивела їх при битій дорозі?

„Змалюй, розкажи оту страшну казку давніх днів, бо забудеться, розплинеться в течії подій та літ", — просить колишній в'язень. Він бере посивілу голову в руки й довго шукає слів, шукає сил.

„Коли б це була казка, розповісти було б легше, але це не казка, що при ній засинається. Це біль, що вже ось понад півстоліття точить мене, не дає заснути, гнітить душу й нагадує всі кола пекла. Однієї весняної днини покликав мене до вікна нашого бльоку в'язень-поляк. Я очам не вірив, що тут, у тій земній кончині голоду та звірств, можуть знайтися — діти. Що вони тут роблять, як вони тут опинилися, пощо їх сюди привезено, чиї це діти? Сотки хлоп'ят шкільного віку бігали, стрибали, грались невеличким м'ячем, безжурно перегукуючись між собою. Дитячий сміх та гамір приніс звук і запах волі, сонця, простору. Нагадалися дитячі дні, школа, батько-мати. Це, мабуть, постій, передих дітей в дорозі до гуртожитку, тощо, думав я. Але чому саме тут, в долині сліз табору Авшвіц? Я прислухувався голосам. Господи, це ж наші діти, наш цвіт, чиїсь сини та внуки, це діти України. Що буде з ними, навіщо їх тут? В серці щось болісно й тривожно защеміло. Але холодна, твереза логіка таки розвіювала мої сумніви. Пощо ж їм дітей, що злого могли їм скоїти оті малолітні, невинні хлопчики, яка від них загроза для потужнього Третього Райху? Я, мабуть, все ще не знав як слід меж та глибини морального озвіріння людини. Я все ще вірив у якусь хоча б тінь справедливости, совісти, і то навіть тут, у таборі знищення, таборі смерти.

На дворі втихло. Діти насторожились, як прийшов наказ роздягатися. Розсміяні личка принишкли, розглядаючись довкруги з острахом, наче шукали б захисту, чи втечі, від чогось, чого ще як слід не розуміли, але інстинктом самозбереження збагнули. Відкрилася бічна брама 20-го бльоку. З нього не було вороття. Того крику розпуки й відчаю овіяних смертю дітей не всилі передати ні словом, ні пером, ні слізьми, ні жодною печаллю цього світу. Я прожив довгий вік і чув, як лікар, всю ґаму людських стогонів, лементів, молінь та зойків болю, конання й мук. Але такого плачу розпуки я не чув. Він в'ївся в кожну клітину моєї свідомости, в мою совість, в мою душу, в моє безсилля. А коли свідки розказували опісля шепотом, як шарфірер Клєр колов кожне хлоп'я в груди багнетом, а робив це уважно, методично, холодно, докладно, успішно, — я збагнув, що ми між хижаками в царстві сатани.

На досвідку, як табір ще спав, а спав, мабуть, здоровим, глибоким сном і шарфірер Клєр, вантажено невинні тільця великомучеників, тандітних метеликів на шпильках, наш рідний знівечений первоцвіт — до спалення. Було тихо, ніхто вже не ридав, не кликав порятунку. Розп'ято вдруге Христа. Ні, не розп'ято, а зашпильовано багнетом і тіло Його святе кинуто в крематорій. Це ж не римська доба, це технологія цивілізованого людства XX століття. Це поступ. Той поступ, що десятиліття раніше заморив голодом мільйони. Мільйони наших дітей на українській родючій землі.

Кожний зличинець знаходить оправдання. Мовляв, це діти батьків, вивезених з України до фабрик зброї. Батьки працюють, але пощо годувати малюкіґ, що з'їдають даремно хліб, а хліб потрібен воякам на фронті. Чий це хліб, душогуби? Чия земля цей хліб родила, чиї руки цей хліб засівали, вирощували, збирали?"

(Закінчення на стор. 3)

Тетяна Беднаржова,
Прага

75-річчя Української Господарської Академії в Подєбрадах

II

Була ще одна, не менш важлива причина, що привела до виникнення в Чеській Республіці українських наукових закладів. Це — зневага до української науки і культури в цілому на українських землях: скасування українських кафедр у Львівському та Чернівецькому університетах урядами Польщі та Румунії, а також розформування українських університетів совєтською владою в Україні. Мало кому відомо, що Український Таємний Університет у Львові існував 5 років (1920-1925). В одному з меморандумів УВУ в 1923 році читаємо: „Коли на Великій Україні замовкли святині української науки, а Львів не допустив української молоді до університету, приневолюючи українську науку скриватися в підземеллю, ціла українська суспільність звернула свою увагу на Прагу, де силою факту утворилося середовище наукової праці за кордоном". Цей історичний документ можна доповнити ще одним. В архіві Музею визвольної боротьби України в Празі, в „Архіві Антоновичів", зберігається лист Катерини Антонович — яскравого педагога, малярки, в якому вона допомагає збагнути, як формувалося багатостороннє, високоінтелектуальне, національне, професійно зріле середовище української еміґрації в Чехо-Словаччині. „В Празі, — пише Катерина Антонович, — еміґрація жила спільним життям, спільними інтересами і ми всі добре розуміли, що нам треба виховувати молоді кадри для України, які б могли нас заступити."

У 20-30-их роках у Празі існували такі високі українські школи: Український Вільний Університет (УВУ), Український Педагогічний Інститут ім. М. Драгоманова, Українська Студія Плястичних Мистецтв та в Подєбрадах — Українська Господарська Академія (УГУ), яка розпочала свою діяльність 28-го квітня 1922 року. Академія була створена передовсім для української молоді, що масово опинилася на еміґрації, як колишні вояки української визвольної армії. До 1926 року склад її слухачів комплектувався виключно з еміґрантів. Відсутність на українських землях під Польщею українських високих шкіл, а особливо — технічного характеру, спричинилася до того, що до Академії почали вступати в значній кількості українська молодь, що приїздила з Галичини та Волині.

Про національно-культурне й політичне значення Академії, яка в січні 1936 року змінила профіль і назву на Український Технічно-Господарський Інститут (УТГІ), промовисто сказав найвидатніший поет української еміґрації і абсольвент УГА інженер-гідротехнік Євген Маланюк: „В еміґраційному хаосі після програних визвольних змагань сталося чудо — народження Національної політехніки... Складні високошкільні дисципліни вперше викладалося й вчилося рідною мовою. ...Подєбрадська Академія була лябораторією, де культивувався тип новітнього українця, українця, що систематичною творчою працею, з одного боку, ліквідував у собі психоісторичні щербини, а з другого — культивував свій національний розвиток, наскільки це було можливо на чужині... Академія в Подєбрадах була не лише політехнікою і навіть не лише лябораторією Українця Нової Доби, була вона також національно-суспільним середовищем, яке притягало, скупчувало й будувало — на еміґрації повновартісне національне суспільство... Півтисячі національних інженерів замість півтисячі викорінених і суб'єктивно маловартісних біженців — то був творчий доробок Академії, вартий якщо не подиву, то, у всякому разі, пошани і поваги."

Прихильне ставлення Т. Г. Масарика до справи виховання нових кадрів українських інженерів яскраво відбилося в його відповіді на привітання Сенату Української Господарської Академії 9-го травня 1923 року під час його відвідин Подєбрадів. Професура і студентство Академії та матуральних курсів зібралися біля будинку, де містилася канцелярія Академії. Коли президент наблизився до них, хор студентів виконав Чехо-Словацький гимн „Ґде домов муй", а проректор проф. Б. Іваницький привітав Т. Г. Масирика, подякувавши йому та в його особі всьому чехо-словацькому народові та уряду за допомогу українській еміґрації. Ректор проф. І. Шовгенів подякував за допомогу Академії і передав йому меморандум про сучасний стан Академії. Президент Т. Г. Масарик відповів на це: „Я вам, панове, сердечно дякую. Я добре поінформований про вашу школу та про ваші успіхи. Недавно я отримав про це звіт. Я радію, що ви знайшли у нас, коли не батьківщину, зрештою ви не могли її тут знайти, то бодай добре сусідство братнього народу, з чого можете бути вдоволеними. Ви й самі кажете, що ви тут задоволені та щасливі. Я радий, що при всьому нещасті, яке впало на Україну... оскільки це залежить від мене, я радо підтримуватиму вас і ваших слухачів."

(Продовження буде)

Байройтський з'їзд відбудеться на Союзівці

При кінці академічного року принесла внучка свій шкільний річник або „їрбук". Вона хотіла показати бабці світлини — свої, улюблених учителів, друзів і подруг, шкільні організації та спортові гуртки, до яких вона належала. Внучка присіла коло бабці та з ентузіязмом оглядали знімки. Оглянувши річник, бабця хвалила внучку й, усміхаючись, призналася, що й вона сьогодні одержала книжку з її гімназійного життя, коли то вона була ще в таборі у славному місті композитора Вагнера — Байройті в Німеччині.

Якраз цю книжку її доня, а внучки мама, замовила на бабці уродини. Побігли бабця до своєї кімнати та принесла чепурну книжку, синього кольору в твердій оправі, золотими буквами на якій було написано: „Байройтські спомини з 'юних днів, днів весни' 1945–1950". „Сідай, бабцю, біля мене, — защебетала внучка, — і ми оглядатимемо світлини; я попробую тебе на них розпізнати, а ти мені пояснюватимеш їх, а тоді я читатиму, як ти мені читала, коли я була ще маленька".

Розгорнули вони книжку та побачили багато світлин: директорів, професорів, учнів гуманістичної та реальної гімназій, Пласту, хорів, драматичних гуртків, спорту та спортових змагань, прогульок, з'їздів і багато інших. Внучка почала читати. Бабці стало радісно на душі, що дівчинка так гарно читала по-українському, а сама полинула думками у свою молодість, до гімназії, як вона була ще молодою у далекому Байройті. Пригадались її вчителі, які розбуджували цікавість до поезії, літератури, історії, мистецтва, хемії, ботаніки, анатомії, технології, музики, хорового мистецтва тощо.

Проминуло 50 літ, як у березні 1947 року восьмеро їх здавало матуру. Життя тоді було складне, повне нестатків, переживань і емоцій у таборі та в чужій державі. Тоді-то д-р Кость Кисілевський і проф. Борис Шершевицький заложили підвалини під гуманістичну та реальну гімназії. Гімназисти навчалися в дуже невідрадних умовинах. Запам'ятались бабці гімназійні переживання, приготування до іспитів і хвилювання. Пригадались давні приятелі, друзі й подруги, з якими вона була в клясі та з якими ходила до Ермітажу, Фестішпільгавзу, Рерензее чи на прогульки. Вона на зустрічі не їздила, а так хотілось би побачити після 50-ти роках своїх знайомих, учителів, гімназистів, приятелів чи однокласників. Подякувала бабця своїй внучці за гарне читання і за прегарні спомини, а сама побігла до своєї кімнати, щоб написати листа і замовити нічліг на Байройтський з'їзд.

На щастя цьогорічний з'їзд відбудеться на Союзівці, в п'ятницю 19-го, суботу 20-го і в неділю, 21-го вересня, з гарною мистецькою програмою, де виступатимуть власні сили та гості з України.

Книжку можна ще замовити від Звені Іваханів-Романів: Mrs. Zvena Romaniw, 9231 Laramie Rd., Philadelphia, PA 10115.

До милої зустрічі на Союзівці!

Ярослав Ликтей

Відізвіться, підгаєчани!

Дорогі краяни!

До вас звертається Головний Комітет Підгаєчан у дуже важливій справі. Ми вже другий рік збираємо матеріяли і готуємо до друку книжку, присвячену синам і дочкам Підгаєччини, які працювали, боролися і по-геройськи вмирали за волю України в 30-50-их роках, або перенесли страшні тортури в тюрмах і на засланнях, а тепер доживають віку в незалежній Україні, чи на поселеннях у діяспорі. Ми вже маємо набрано на комп'ютері коло 500 сторінок. Матеріяли поступили до нас із м. Підгаєць і 45-ти сіл колишнього Підгаєцького повіту Тернопільської области: Божиків, Боків, Бронгалівка, Білокриниця, Бурканів, Вага, Вербів, Волиця, Галич, Гнильче, Голгочі, Гниловоди, Завалів, Загайці, Заставці, Заставче, Золотники, Затурин, Завадівка, Зарваниця, Коржова, Лиса, Литвинів, Михайлівка, Мирне, Мозолівка, Музилів, Маркова, Новосілка, Носів, Підлісне, Поплави, Ригайлиха, Рудники, Середне, Сільце, Старе Місто, Слав'ятин, Сокільники, Угринів, Шкіндерівка, Шумляни, Швейків, Юстинівка, Яблонівка.

Частина матеріялу вже зредаґована і готова до друку. На цих сторінках записані тисячі імен — борців, героїв Підгаєччини. Це ваші рідні, друзі, знайомі. Господь їх імена знає. Але чи знаєте ви? Чи знають їх ваші діти, внуки? Чи знає український народ? А ви, напевно, погодитеся з нами, що всі люди повинні знати їхні імена і вони мають бути записані золотими буквами в історії наших Визвольних Змагань. Якщо ми цього не зробимо — то хто? Якщо не тепер — то коли? Це святий обов'язок кожної і кожного з нас. Без вашої жертвенної допомоги ця книжка не може появитися на світ.

Головний Комітет Підгаєчан вже 28 років працює безкорисно, але сьогодні за набір матеріялів на комп'ютері і за друкарську справу треба заплатити. Книжку треба видрукувати і розіслати по всій Україні: до Президента, до Верховної Ради, до Української Армії, до шкіл, до бібліотек, до вищих навчальних закладів, до культурно-освітніх установ. Цим самим ми доведемо до свідомости всім, що незалежна Україна не постала без жертв, без пролиття крови. За волю України наша земля вкрита горами трупів і морем крови та сліз.

Випуск книги у світ коштує тисячі долярів. Ми посвячуємо багато часу і власнх коштів, щоб ця книжка була видрукувана. Але це замало. Ми потребуємо вашої допомоги і ми віримо, що ви, патріоти України, нам допоможете. Ваше сумління не дозволить вам вчинити інакше. Ваші імена будуть поміщені на сторінках жертводавців у цій книзі. Це ж остання нагода у вашому житті прислужитися нашій Батьківщині.

Перегляньте списки, чи є ваше село. За вашим проханням ми можемо вислати вам копії матеріялів з вашого села, щоб ви могли переглянути їх, зробити свої завваги і доповнення. Чекаємо на вашу допомогу. Просимо надсилати ваші матеріяли до книжки і пожертви на адресу: Holovnyj Komitet Pidhayechan 5907 State Road, Parma, Ohio, 44134, U.S.A.

Помер...

(Закінчення зі стор. 1)

мобільній фірмі Форд, де він працював до відходу на пенсію, він купує дім ближче праці, а саме в Бирлінґтоні, Онт., де проживає до кінця свого життя.

З відходом св. п. Д. Д. Пища українська громада Гамілтону і околиці втратила людину, яку буде тяжко заступити, бо він був активний в дуже багатьох ділянках громадського життя, віддаючи всеціло своє знання і енергію. З приїздом до Гамілтону він вступає в члени філії Українського Національного Об'єднання і виконує різні функції, кількакратно був секретарем, касиром, головою та членом Президії УНО Канади. Під час його головування переведено ремонт будинку філії УНО в Гамілтоні.

Був він також активний в кооперативному русі і деякий час проводив Українську Кредитову Спілку. Він був один з тих, що прагнули до об'єднання усіх кредитових спілок на терені Гамілтону, що й було досягнено. В Об'єднаній Кредитовій Спілці він входив до Дирекції і його вклад і поради в розбудову цієї установи були корисні.

Д. Д. Пищ був членом і довголітнім секретарем 458-го Відділу УНС в Гамілтоні. Через 22 роки працював він для Союзу, здобуваючи багато нових членів, був кількакратно першуном кампаній, за що був нагороджений званням „Заслужений працівник УНС". Через ввесь цей час він був вибраний шість разів делеґатом на конвенції УНС, де також був вибираний до різних діючих комісій. Входив також до Управи Відділу КУК в Гамілтоні, де виконував обов'язки касира і секретаря.

Найбільше енерґії і праці доклав Д. Пищ при будові нового храму Св. Покрови в Бирлінґтоні. Будучи секретарем 458-го Відділу УНС, він придбав позику на будову в УНС і вкінці будову закінчено. Українська громада Бирлінґтону горда із своєї церкви та вдячна покійному за його великий вклад та невсипущу працю, щоб завершити діло.

Коли після проголошення української державности УНС пошукував учителів англійської мови, Д. Пищ був один з перших, що зголосився до цієї праці і через чотири роки їздив в Україну, щоб поділитись своїм знанням і досвідом. Ще цього року, хоч частинно паралізований, він ще збирався і мав квиток на поїздку в Україну.

Похоронні обряди відправляв о. Зенон Вальницький в асисті Миколи Костика. В неділю, 6-го червня, відправлено поминальну Панахиду, а в понеділок відправлено Св. Літургію в храмі св. Покрови, який Д. Пищ будував. В соняшний червневий день родина, приятелі і знайомі на кладовищі св. Володимира, „Київ" в Оквіллі, попрощали Д. Пища навіки. Зворушливу згадку про покійного, про його працю і вдачу виголосив приятель Василь Ґавдан. Із сльозами в очах під проводом М. Костика присутні попрощали покійного молитвою і піснею „Чуєш, брате мій".

Поминальне прийняття відбулось в ресторані „Мандарін", де присутні між собою згадували добрі діла та копітку працю Д. Пища. Глибокі співчуття дружині, дочці, внукам, ближчій і дальшій родині складають Управа філії УНО, Управа 458-го Відділу УНС, Дирекція ОУКС та церковний заряд св. Покрови в Бирлінґтоні.

Діти наші...

(Закінчення зі стор. 2)

Відгули вітри та погасли вогні безумної війни. Прийшов кінець дияволові. Шукають батьки синів своїх, від села до села, від міста до міста, від сиротинця до сиротинця, по Україні, по чужині, по світі. Вже й голови їх посивіли, вже й очі померкли, вже й серце з туги зів'яло. Дарма. Не знайдуть діток своїх. Може, колись на стежках та розпуттях майбуття знайде сумлінний літописець сліди забутої правди й розповість своїм нащадкам та правнукам шарфірера Клєра про те, що було.

Чи слід нам вертати сьогодні до днів скорбот і розкопувати вчорашні могили? Чи, може, забути нам кривди й іти з вірою в майбутнє?

На дворі літо. Шкільні брами відкрилися і дітвора привітала радісно літо й волю. Не ловіть, діти, метеликів і не шпиліть їх голками до дошки. Вони такі маленькі, невинні й безсилі. Вони ще хочуть жити, жити...

Представляти...

(Закінчення зі стор. 2)

гійнішій емансипації власної культури та мови; наявність різнонаціональних культурних ідеалів.

Тобто, при всьому тяжінні до европейської цивілізації, ми змушені будемо пройти деякі етапи того шляху, який пройшли або ще проходять країни, що визволилися з-під колоніяльного гніту.

Якщо наш рух до незалежности в мирних — тобто в єдино можливих і прийнятних сьогодні — формах дав бажаний результат, то ми можемо сподіватися на таке мирне утвердження незалежности і на успішний державний розвиток, — а отже, народ України, ставши господарем своєї долі, зможе невдовзі посісти гідне місце в сім'ї европейських народів.

Закінчується XX століття. Ми, молоде покоління, набираємося сили, адже нам доведеться взяти на себе всю відповідальність за майбутню твою долю, Україно. В кожній школі пильно дивиться кожному з нас у вічі Тарас Шевченко, ніби запитує: „Для кого в світі живете?". Відповідаю: „Живу для України".

НАТО...

(Закінчення зі стор. 1)

нуться багато інших країн, дискусія про „першу хвилю" відсунула на задній плян питання внутрішньої реформи НАТО. Очевидно, про це йтиме мова під час зимової сесії. Президент Франції Жак Шірак, запевнив, що коли буде створено нову військову структуру організації, то Франціїя, яка вийшла з неї у 1966 році, відразу вернеться назад. Це саме зробить Еспанія.

Тим часом Росія стоїть на своєму — вона не хоче, щоб Захід взяв під свой захист Східню Европу. „Поширення НАТО — це найбільша помилка міжнародної політики від часу закінчення Другої світової війни",— прокоментував мадридську зустріч російський міністер закордонних справ Євгеній Прімаков.

ДЕПОРТОВАНИЙ НЕДАВНО З КАНАДИ до ЗСА савдієць Гані Абдель Рагім Гуссейн аль-Сеґґ, якого ЗСА уважають причетним до вибуху на військовій базі у Савдійській Арабії, де загинуло 19 американських вояків, а багато було поранено, твердить, що він у той час навіть не був у Савдійській Арабії. У розмові з кореспондентом у понеділок, 7-го липня, він заявив, що список пасажирів і його пашпорт підтвердять, що він ще перед збомбленням залишив Савдійську Арабію та полетів до Ірану, а звідтіль до Кувайту. Американські урядові чинники покищо не коментують його найновіших заяв і твердять, що все ж таки він може мати додаткові інформації про ту справу.

У ЛЯБОРАТОРІЇ РЕАКТИВНОГО РУХУ в Пасадіна, Каліф., американські науковці, як дітлахи новою забавкою, не можуть натішитись своїм успіхом примарсення ними спорудженого робота „Петфайндера" та його супутника „Соджернера". Кольорові знімки та дані про поверхню плянети Марс, постійно хвилюють науковців, які своїми переживаннями діляться не тільки з науковцями земної кулі, але в першу чергу з громадськістю країни.

ПОДІЇ

ФЕСТИВАЛЬ НА ОСЕЛІ „ВЕРХОВИНА"

Ґлен Спей, Н. Й. — Тут від 18-го до 20-го липня ц. р. на оселі Українського Братського Союзу „Верховина" відбудеться фестиваль української молоді. Вступ — 6 дол., на забави вступ безкоштовний. У справі інформацій слід телефонувати (914) 856-1323. Учасники організованих подорожей автобусами одержують групові рати. Додаткові інформації поміщені у „Свободі", ч. 129 з 9-го липня ц.р.

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ „АКЦІЯ ВІСЛА' ТА РОКОВИНИ УПА"

Ню Йорк. — Крайовий Комітет для відзначення 50-ліття акції „Вісла", 55-ліття заснування УПА і 50-ліття рейду деяких відділів УПА на Захід влаштовує наукову конференцію на тему „Акція ‚Вісла' та роковини УПА". Конференція відбуватиметься у суботу, 18-го жовтня ц. р., від год. 10-ої ранку до 5-ої після полудня в приміщенні НТШ в Ню Йорку. Ювілейний концерт відбудеться у неділю, 19-го жовтня, в залі школи Купер Юніон в Ню Йорку, початок о год. 2:30 після полудня. Деталі відзначення будуть поміщені у пресі згодом.

МИСТЕЦЬКІ ІМПРЕЗИ НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка. — Наступної суботи, 12-го липня, оселя Українського Народного Союзу запрошує на концерт хору „Думка" з Ню Йорку; початок о год. 8:30 вечора. Після концерту відбудеться забава, гратиме оркестра „Відлуння". У суботу і неділю, 12-13-го липня, у приміщенні бібліотеки проходитиме виставка творів Богдана Божемського. Відкриття її відбудеться 12-го липня о год. 11-ій ранку.

СТАНИЦІ БРАТСТВА кол. ВОЯКІВ 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ і ЛІҐАЙТОНІ, Па.

влаштовують

святочне відзначення

53-ої РІЧНИЦІ БОЇВ ПІД БРОДАМИ

в неділю 20-го липня 1997 р.

на Оселі ім. Олега Ольжича в Ліґайтоні, Па.

ГОД. 10:30 РАНО — Служба Божа в наміренні українського народу і війська і Панахида за поляглих.

ГОД. 12:00 В ПОЛ. — Зустріч кол. Вояків 1 УД УНА з громадянством.

В мистецькій програмі зустрічі візьме участь літній дитячий табір Українського Золотого Хреста.

Щиро запрошуємо до численної участи комбатантські й молодечі організації і все українське громадянство.

УПРАВИ СТАНИЦЬ

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашої найдорожчої МАМИ, БАБЦІ і ПРАБАБЦІ

СВ. П.

МАРІЇ

КЛАПІЩАК-СУХОВИЧ

будуть відслужені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

у слідуючих церквах:

св. Івана Хрестителя, Нюарк, Н. Дж. 14-го липня;
св. Духа, Гамілтон ,Онт. 16-го липня;
Покрови св. Богородиці, Норт Порт, Фла. 17-го липня;
свв. Петра і Павла в Чорткові, Україна;
Різдво св. Богородиці в Делятині, Україна.

Про молитви і пам'ять за покійну просить залишена у глибокому смутку

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок 8-го липня 1997р. упокоївся в Бозі

бл. п.

механічний інженер

ЗЕНОН АНТІН

КРАВЕЦЬ

нар. 21-го вересня 1927 р. у Львові активіст і колишній голова СУСТА.

ПАНАХИДА в четвер 10-го липня о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в п'ятницю 11-го липня о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра, а відтак на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
дружина — ДАРІЯ
ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді, Австралії й Україні.

СОЮЗ ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНСЬКОГО РЕЗИСТАНСУ з глибоким жалем повідомляє своїх членів, друзів і приятелів, що в понеділок 7-го липня 1997 р. відійшов у вічність

бл. п.

поручник

ФЕДІР СУЩИК

Учасник партизанської боротьби на Волині, член ОУН і член Головної Команди СВУР.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в п'ятницю 11-го липня 1997 р. о год. 11-ій рано в церкві-пам'ятнику св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Родині покійного складаємо найщиріші співчуття.

ГОЛОВНА КОМАНДА СВУР

Ділимося сумною вісткою, що 25-го червня 1997 р. на 40-му році життя, після довгої та тяжкої недуги упокоївся у Бозі наш найдорожчий СИН, БРАТ і СТРИЙКО

бл. п.

ЛЮБОМИР БОГДАН

ПЕРЕЙМА

У глибокому смутку:
мама — ОРИСЯ
сестра — МАРТА
брати — РОМАН з дружиною ОКСАНОЮ
— ІГОР (ГОКО)
братанка — ЛІСЯ з мужем МАРКОМ
та родина в ЗСА, Німеччині й Україні.

Просимо згадати покійного у своїх молитвах

УВАГА! УВАГА!

Пригадується, що

Посмертні оголошення

до поміщення в щоденнику „СВОБОДА"

приймаються тільки до години 8:30 ранку,

якщо родина бажає їх мати надрукованими того самого дня. Для вашої вигоди подаємо число факсу (201) 451-5486, який працює 24 години.
В 40-ий день смерти оголошень телефонічно не приймається.

ВІДДІЛ ОГОЛОШЕНЬ

Підсумок почесного життя і праці

В житті кожної людини приходить час, коли вона оглядається на все пройдене життя, пригадує, обдумує і розсуджує свої вчинки. А разом з цією людиною і навколишня громада пригадує спільну працю й переживання і часто дивується, як ця людина змогла стільки доброго вчинити і винести великий тягар та разом з тим щастя своєї праці. Тоді знайома постать виступає в ореолі слави, і слово „Людина" пишеться з великої літери. Такою людиною висвітлився на Великоднім святі 27-го квітня цього року в громаді Осередку св. Андрія в Норт Порті, Фльорида, наш довголітній парох, митрофорний протопресвітер о. Теодор Форостій. На цей час припав подвійний ювілей отця Теодора: шістдесятиліття його одруження з вірною подругою життя Анною і шістдесятиліття священицької праці.

Отець Форостій народився 9-го березня 1913 року в Гримайлові, місті, що дало славного винахідника Івана Пулюя. Гімназію закінчив у Тернополі, а богословські студії у Празі. Перед висвяченням одружився з Анною Чорною, вчителькою з вищою господарською освітою. Висвячення о. Форостія довершив Архиєпископ Савватій, співсвятитель Архиєпископа Іларіона Огієнка. О. Теодор з гордістю згадує ці та інші славні імена, що стали поєднані з його життям.

Життя й діяльність о. Теодора були багаті працею, все новими й новими обов'язками, проповідницькою й науковою діяльністю. З Праги в 1937 році о. Теодор з дружиною виїхали в Канаду. Першою його парафією була Нова Шкотія (Сидней), потім Ошава, а за тим — переїзд до церкви св. Володимира в Чикаго, далі Бейкертон, Діксонвил (Пенсильванія), Вілмінґтон (Делавер) і нарешті — Карнегі, де він був призначений деканом із саном протоієрея. Наступна станція — Ковтсвил, де отець відсвяткував 25-ліття священства. На прохання парафії в Пассейку (Ню Джерзі) прийняв службу там. Якраз тоді стейт закупив церковну площу на будову автоекспресу, так що громада купила землю в Кліфтоні, і на долю о. Теодора випала велика праця по збиранню коштів на побудову нової церкви, яку він вважає найгарнішою з усіх православних церков в ЗСА. Кошт церкви складав біля 1 млн. дол. Позичку від Українського Народного Союзу вже давно виплачено.

Отець Теодор Форостій з дружиною Анною

А тим часом минуло ще двадцять літ, і наблизився час виходу на спочинок. О. Теодор поселився у Фльориді. Але для священика рідко коли приходить час так званої „відставки". З благословення давнього опікуна і друга, майбутнього Патріярха Мстислава, о. Форостій обійняв душпастирство у громаді св. Андрія, де прослужив 17 літ. Якраз в той час прибули на пенсійний осідок я з чоловіком, і перше місце в новім поселенню, де ми зустрілися з новими сусідами, була якраз церква св. Андрія. Спокійна, достойна Служба Божа, проведена о. Форостієм, поділяла, як бальзам, на наші втомлені переїздом душі. Особливо приємно вражали його проповіді, в яких гармонійно поєднувалось Боже з нашим національним, українським життям. В ті часи і чутки не було про відродження української держави, але в кожній проповіді, в кожній Службі о. Теодор висловлював віру й надію і ревно за те молився. Молячись за нашу прибрану батьківщину, о. Теодор все таки на перше місце ставив Україну, не забуваючи пом'янути її та українське духовенство та обминаючи контроверсійні спрямування останніх літ.

До того ж, о. Форостій, високоосвічена людина і теолог, любив наводити приклади з життя великих людей, радячи нам брати з того науку. Він ішов плече в плече з новим, модернішим суспільством і говорив на відповідному рівні. Не позбавлений і поетичного дару, о. Теодор прикрашав свої проповіді зразками з української і світової літератури, додаючи і свої ораторські засоби — ритмічну прозу, ліричні малюнки природи, порівняння.

Друзі почали його намовляти, щоб видав книжку проповідей, які були б корисні для нових, молодих українських священиків. Мало-помалу, отець пройнявся ентузіязмом і таки видав книжкою свої казання. Це не була перша його книжка, бо вже в 1971 році він написав підручник „Пастирське богословіє". Тепер його „Недільні проповіді" (5-тисячним накладом) розійшлися серед священиків України і приносять велику користь у вихованні молодого патріотичного духовенства. Всі ці книжки подарував о. Теодор УАПЦ в Україні. Духовна праця о. Теодора була невідривно пов'язана з патріотично-громадською. Протягом 38 літ він працював у Митрополичій Раді. Сім літ був заступником голови Консисторії; був секретарем Консисторії і головою Контрольної комісії. Йому належить заслуга організації Пенсійного фонду для духовенства і вдів священиків.

За свої труди отець Форостій нагороджений Митрою і Хрестом з оздобами, а два роки тому Митрополит Константин, на бажання Патріярха Мстислава, удостоїв о. Форостія Другим Хрестом — найвищою нагородою для священика. З нагоди 60-літнього ювілею, Митрополит Константин прислав отцеві спеціяльну Грамоту Благословення й Подяки. Голова Осередку Р. Шраменко вручив ювілятові почесну грамоту Осередку.

О. Форостій з паніматкою Анною незабаром переїжджають до свого доброго сина Зенона, аптекаря в Огайо, що влаштував для батька і матері чудове спокійне помешкання і догляд. Досі о. Теодор старанно й любовно доглядав свою недужу, хвору на параліч дружину, і тепер їм обом буде краще і легше.

В світлий день Вос-кресіння Осередок св. Андрія тепло і вдячно попрощався зі своїм довголітнім пастирем, що був і одним з чільних засновників Осередку, дорадником і відрадою у всіх наших особистих і суспільних проблемах. Якою ж великою радістю для о. Теодора була поїздка в рідні місця, зустріч зі своїми вітчизняними друзями, урочисті служби в вільних церквах України! Мабуть, саме це було найбільшою нагородою в житті пастиря. Осередок же вшанував о. Теодора теплими промовами, подарунком і почесною грамотою.

Згадки про цю добру і працьовиту людину назавжди залишаться в Осередку св. Андрія і у всіх мешканців Норт Порту, що мали приємність з ним зустрічатися і розмовляти.

На все добре, щасти Вам Боже, дорогий отче Теодоре!

Ганна Черінь

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

НАТАЛІЯ КЛЬОВАН член УНС Відд. 222-го в Пармі, Огайо померла 29-го червня 1996 р. на 87-му році життя. Нар. в Україні. Членом УНС стала 1943 р. Залишила у смутку доньку Лідію Дейвідсон, внуків і сестру та дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Ярослав Кришталович, секр.

ЕВГЕНІЯ ГАЛУЩАК член УНС Відд. 264-го Т-ва „Український Тризуб" в Карнеґі, Па. померла 17-го лютого 1997 р. на 67-му році життя. Нар. 28-го квітня 1929 року в Карнеґі, Па. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку братів Вілліяма і Павла, племінників і племінниць. Похорон відбувся 22-го лютого 1997 року на укр. прав. цвинтарі свв. Петра і Павла в Скат Тавншип, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Богдан Грищишин, секр.

ПАВЛО МАЗУР член УНС Відд. 42-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Пассейку, Н.Дж. помер 16-го лютого 1997 року на 83-му році життя. Нар. 1913 року в Україні. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Джесіку і доньку Табалеру. Похорон відбувся на цвинтарі св. Михаїла в Лодай, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Ю. Котляр, секр.

МИХАЙЛО ГРИНИК член УНС Відд. 283-го Т-ва „Запорозька Січ" в Обирн, Н.Й. помер 16-го квітня 1997 року на 42-му році життя. Нар. 1955 року в Обирн, Н.Й. Членом УНС став 1981 року. Залишив у смутку батька Тараса, маму Катерину і брата Григорія з родиною. Похорон відбувся 21-го квітня 1997 року на цвинтарі св. Йосифа в Обирн, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Г. Гавришків, секр.

АННА УРБАН член УНС Відд. 237-го Т-ва ім. Святого Духа в Честері, Па. померла 29-го березня 1997 року на 100-му році життя. Нар. 16-го серпня 1886 року в Україні. Залишила у смутку дочок Варвару Маллені, Еленору Табор і сина Доналда. Похорон відбувся на цвинтарі Ловн Крофт в Линвуд, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Бетті Паньків, секр.

МИКОЛА ФАМЯК член УНС Відд. 387-го у Віллимантик, Конн. помер 20-го січня 1997 року. Нар. 7-го квітня 1923 року на 74-му році життя. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Петрусю, синів Петра і Стефана; внуків: Александра, Катерину і Стефана, а в Україні брата Володимира і дальшу родину. Похорон відбувся 23-го січня на цвинтарі св. Йосифа у Виллимантик, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Ірина Олійник, секр.

МАРІЯ КАСИЧ МАРКОВИЧ член УНС Відд. 137-го Т-ва ім. Богдана Хмельницького у Вест Істон, Па. померла 26-го лютого 1997 року на 85-му році життя. Нар. 17-го лютого 1912 року в Стайлс, Па. Членом УНС стала 1931 року. Залишила у смутку сина Лт. Кол. Івана мол. — військовий атташе в Брукселі, Бельґія, невістку Вікторію Варварів Маркович, сестер Юлію Олійник і Анну, брата Карла Касич мол. Похорон відбувся 5-го березня 1997 року на укр. цвинтарі Св. Марії у Вайтголл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефан Колодруб, секр.

ГРОМАДСЬКІ ІМПРЕЗИ

Редакційні вістки про громадські імпрези будуть поміщені у „Свободі" **тільки після появи платних оголошень** у щоденнику або „Українському Тижневику".

Редакція „Свободи"

ЗМІНА АДРЕСИ

До Адміністрації „Свободи"
30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302

Прошу змінити мою адресу

❑ „Свободи"
❑ „The Ukrainian Weekly"

Моя СТАРА АДРЕСА була:

Число Відділу (якщо член УНС) ....
Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

Моя НОВА АДРЕСА така:

Ім'я і прізвище ....
Адреса ....
....

На зміну адреси проситься
ОБОВ'ЯЗКОВО ДОЛУЧИТИ $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

МИСТЕЦЬКІ ПРОГРАМИ НА СОЮЗІВЦІ 1997

Субота — 12-го липня	8:30 веч.	КОНЦЕРТ Хор *„Думка"* з Ню Йорку Дириґент: *ВАСИЛЬ ГРЕЧИНСЬКИЙ*
	10:00 веч.	ЗАБАВА — оркестра *„Відлуння"*
Субота — 19-го липня	8:30 веч.	КОНЦЕРТ — *„Люба й Микола"*
	10:00 веч.	ЗАБАВА — оркестра *„Люба й Микола"*
Субота — 26-го липня	8:30 веч.	КОНЦЕРТ — Танцювальний ансамбль *„Дунай"* ВОКАЛІСТ — *Володимир Цімура*
	10:00 веч.	ЗАБАВА — оркестра *„Кришталь"*
Субота — 2-го серпня	8:30 веч.	КОНЦЕРТ Фолкльорний Ансамбль *„Львівські Музики"*
	10:00 веч.	ЗАБАВА — оркестра *„Бурлаки"*
Субота — 9-го серпня	8:30 веч.	КОНЦЕРТ Кабарет *ОЛЯ ХОДОБА-ФРИЗ*
	10:00 веч.	ЗАБАВА — оркестра *„Луна"*
Субота — 16-го серпня	8:30 веч.	КОНЦЕРТ Естрадний виступ — *ОСТАП СТАХІВ*
	10:00 веч.	ЗАБАВА — оркестра *„Фата Моргана"*

11:45 веч. ВИБІР „МІС СОЮЗІВКИ 1998"

Субота — 23-го серпня	8:30 веч.	КОНЦЕРТ — ВІДЗНАЧЕННЯ ШОСТОЇ РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ. Кінцевий виступ учасників *Курсів Українського Народного Танцю* на Союзівці. Інструктор *РОМА ПРИЙМА-БОГАЧЕВСЬКА „Львів'яни"*
	10:00 веч.	ЗАБАВА — оркестра *„Буря"*

— ВІКЕНД З НАГОДИ ДНЯ ПРАЦІ —

концерти, забави, виставки, тенісові та плавацькі змагання

(докладніші інформації будуть подані згодом)

РІЗНЕ

Потрібні мужчини до ремонтів в будинках та інших різних робіт; жінок — до праці в домах.
Тел.: 1 (718) 389-6747

Олена Томаш з Ільниці, Україна, пошукує двоюрідного брата **АНДРІЯ (ТОМАША)**. Прошу писати до О. Цибрівської,
3313 Ellis Way, Louisville, Ky. 40220, U.S.A.

ВАКАЦІЇ
вигідні, гарні мешкання з верандами, близько океану у Вальвуді, Н.Дж. Прошу телефонувати до А. Никорович.
Тел.: (609) 729-5814

FUNERAL DIRECTORS

В неділю 10 серпня 1997 відбудеться на Соколі інавгурація Начального Пластуна

пл.сен.кер. ЛЮБОМИРА РОМАНКОВА

Даровий автобус для SCOPE TRAVEL туристів (членів вище поданих прогульок) від'їжджатиме з під готелю ДНІСТЕР о год 7:00 рано під проводом пл.сен. Христини Ковч. Інших зацікавлених осіб котрі потребують транспортації на СОКІЛ просимо голоситися до SCOPE TRAVEL. Дво сторонній трансфер $40.

УВАГА Пластуни УВАГА